

DING  
DONG  
ZGODBE

Ilustrirala  
**Bojana Dimitrovska**

**Jana Bauer**





*Za Mijo*

# VSEBINA

5 Kraljična

14 Nindže

25 Gusarji

36 Čarovnica

45 Povodni možek

55 Vesoljček





# KRALJIČNA

Ding dong, je pozvonilo pri vratih in stekla si odpret.

"Greš na sprehod?" je vprašala kraljična z gradu. V rokah je držala svoje kraljevske čeveljce, grizljala je slamico, kronico je imela zataknjeno za pas. Bila je razkuštrana in naveličana.

Šla si z njo do gradu.

"Dovolj imam grajskih zidov," je bentila. "Vezenja pod lipo imam vrh glave. Lepe obleke in plesi me spravljajo ob živce. Sita sem po jedin, sita prese-danja s turnirja na turnir."

Nič nisi rekla, njene obleke so ti bile všeč. Prav tako pet njenih kronic, ki si jih lahko pomerjala, kadar si jo obiskala.

6

"Rada bi se zaljubila," je rekla kraljična, "pravi-  
vijo, da je takrat, ko si zaljubljen, svet čisto drugačen."

Trapasto, si pomislila.

"Ampak, kako naj se zaljubim?" je tarnala kraljična, ko sta korakali čez grajsko dvorišče, "če me snu-bijo sami brdavsi?"

Trije strašni, pogumni, mogočni vitezi, ki so popi-vali na dvorišču, so se vama nerodno priklonili.

"Vidiš, vedno ista pesem," se je togotila kraljična, ko sta se vzpenjali po stopnicah v grajskem stolpu.

"Kdo ima boljši meč, kdo hitrejšega konja, čigav ščit več zdrži, čigava puščica dlje leti ..."

Prispeli sta do njene sobe.

"Jaz hočem nekoga, ki je občutljiv, pameten, drugačen. Kaj, če slučajno, saj ne, da sem tako neumna, pa vendar, kaj, če ugriznem v zastrupljeno jabolko?"

"Dobro vprašanje," si prikimala.

"Misliš, da bi se kateri od tistih telebanov spomnil in me rešil s poljubom? Niti v tisoč letih!"

7

Skozi grajsko lino si opazila, da nekoliko stran sedi še en vitez. Ni bil videti kot brdavs.

"Kaj pa tisti?" si pokazala s prstom, "tisti ne sreba čorbe in ne težka meča."

"Misliš tistega, ki nekaj bere?" je vprašala kraljična.  
"O tistem ni vredno zgubljeni besed."

Sedli sta pod svilnati baldahin njene postelje in iz zlate skledice zobali sveže ocvrt pomfrit.

"Predstavljaš si, da na plesu izgubim steklen čeveljček. Misliš, da ga bo katero od tistih tesel pobralo? Ni govora! Prej bi ga s svojimi krampastimi nogami po nerodnosti zdrobili."

"Zakaj tisti vitez," si vprašala, "strmi v tvojo lino in si nekaj zapisuje v zvezek?"

"Pozabi!" je odmahnila kraljična in se zasanjano zazrla v strop. "Želim si občutljivega, ljubeznivega ... njegove oči iskrive, njegove besede zabavne, njegov poljub čaroben."

8

Kraljična je zavzdihnila. "In fino bi bilo, če bi imel kako posebnost. Če bi na primer igral pozavno. To bi bilo prima, kajne?"

"Najbrž že," si prikimala in stopila do omare z oblekami. Tista zlata s steklenimi čeveljci se ti je zelo podala. Krona je ljubko čepela sredi tvoje glave, čeprav tvoji lasje že nekaj dni niso videli glavnika. A reciva, da je to tvoja posebnost.

"Pameten, ljubezniv, iskrič, zabaven," si ponovila, "začarati mora poljub in igrati pozavno."



"Vidiš, nisem izbirčna," je klepetala kraljična. "Toda raje bi poljubila žabca kot katerega od tistih treh."

Odpravila si se na stranišče. Stranišče je bilo v gradu vedno težko najti. Tokrat si se izgubila na poti nazaj. Zgrešila si stolp, dolgo pešačila po stopnicah navzgor in navzdol ter se nazadnje znašla na grajskem dvorišču. Šla si mimo treh brdavsastih vitezov proti kraljičninemu stolpu. Nenadoma si zaslišala pozavno. Stekla si v smeri otožnih zvokov, tekla si in tekla, dokler se nisi, vsa zadihana, ustavila pred lesenimi vrati. Odprla si jih. Za njimi je stal vitez, o katerem ni bilo vredno izgubljati besed. Igral je na pozavno.

9

"Lepo te prosim," je kriknil vitez, ki ni maral mečev in viteških turnirjev. "Niti besede kraljični! Če bo izvedela, da skrivaj igram na pozavno, me bo najbrž dokončno odpisala. Na smrt sem zaljubljen vanjo," je blebetal, "ponoči ne spim, podnevi ne jem in najbrž mi bo od silne ljubezni počilo srce."

"Traparija!" si vzkliknila.

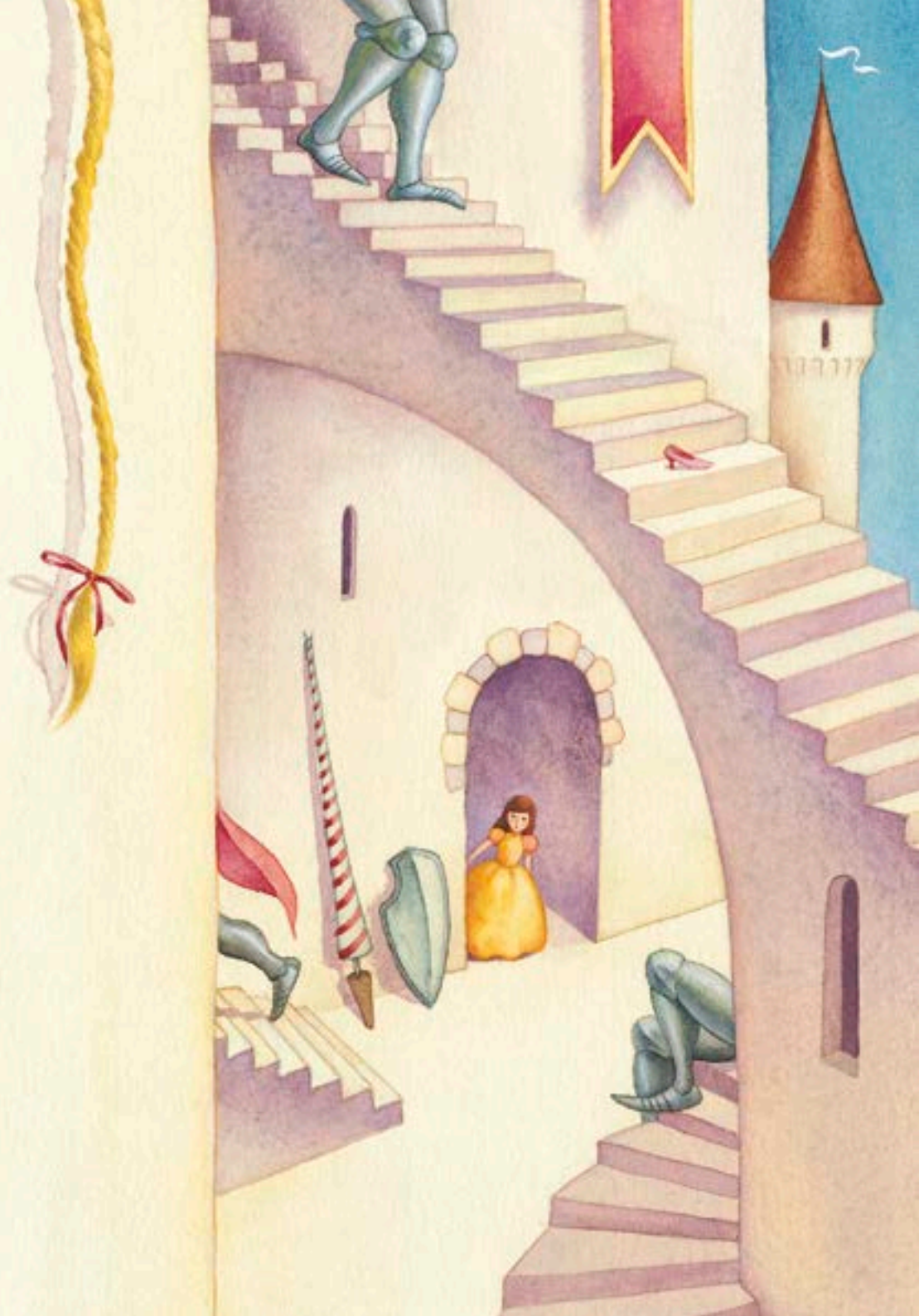
"Vse, kar bo ostalo za mano, bodo tri pesmi za kraljično."

"Si rekel pesmi?" si se začudila. "Jih lahko preberem?"

"Tako ali tako so zanič," je potarnal vitez in ti podal zvezek.

Dve pesmi sta bili obupni, rima se ni izšla, kjer pa je bila rima v redu, se je kraljična lepa rimala z debela repa, kralj pošten pa s strašno len.





"Ampak zadnja pesem je pa dobra," si mu rekla.

"Preberi jo kraljični!"

"Ni govora!" je poskočil vitez.

Tako trmasto je vztrajal pri tem, da si ga morala s pozavno treščiti po glavi, da je izpustil zvezek. Pograbila si zvezek in stekla h kraljični.

Kraljična je prebrala pesem. Govorila je o kraljični, ljubki kot pomladni vetrič in sladki kot dih pole-tja. Pesem je bila dolga kot njene zlate kite. V njej je vitez opisal svoje srce, ki bo počilo od silnega hrepenenja. Kraljična je stopila k oknu in se hrepeneče zazrla nekam v nebo. Razmišljala je le še o vitezu, o katerem se ji prej ni zdelo vredno izgubljati besed.

"Na, zdaj sem pa zaljubljena," je zavzdihnila. "Sploh si ne moreš predstavljati, kako hudo je, če si ločen od svoje ljubezni."

"Kraljična, res si prismoda," si rekla. "In zakaj so stop-nice? Vitez te čaka na grajskem vrtu."

"Prej bi mi povedala," je vzkliknila kraljična, na hitro ošvrknila svojo podobo v zrcalu in že je ni bilo več.

Malo si se že naveličala grajskega življenja, ljubezenskih traparij in vseh tistih kamnitih stopnic.

Ko si se vrnila domov, si bila tako utrujena, da si se nemudoma spravila v posteljo.

"Preveč utrujena celo za večerjo ali pravljico," si rekla, ko sem te prišel pokrit. "Danes bom poslušala samo še glasbo."

In sva prisluhnila zvoku pozavne, ki se je razlegal z grajskega vrta.